

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obo/36/2015
Identifikačné číslo spisu:	8004111226
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8004111226.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej v spore žalobcu: V. O. B., nar. XX. F. XXXX, bytom E. XX, K., zastúpený JUDr. Petrom Barňákom, advokátom, so sídlom Kukorelliho 58, Humenné, proti žalovaným: 1/ Súkromné lesy Kredba, spol. s.r.o., so sídlom Námestie Slobody 1, Humenné, IČO: 36 447 013, zastúpený JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, so sídlom Kukorelliho 1505/50, Humenné, 2/ Súkromné lesy Kredba a Mudroch, spol. s.r.o. Humenné, so sídlom Kukorelliho 1505/50, Humenné, IČO: 36 497 479, zastúpený JUDr. Jozefom Kravcom, CSc., advokátom, so sídlom Čingovská 9, Košice, za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaného v 1. rade: 1/ W.. V. N., nar. XX. W. XXXX, bytom L. XXX/XX, W. u B., J., 2/ V. N., nar. X. F. XXXX, bytom O. XXX/XX, B., B. X, J. 3/ X. Z., nar. XX. V. XXXX, bytom U. M. X, B. X - K., J. 4/ F. K., nar. XX. V. P., bytom M. P./XX, B. XX, J. všetci zastúpení JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom, zástupcom žalovaného v 1. rade, o neplatnosť darovacej zmluvy, na odvolanie žalobcu a žalovaného v 1. rade a v 2. rade proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 5Cbs/7/2004-717 zo 16. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 5Cbs/7/2004-717 zo 16. septembra 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cbs/7/2004-634 z 20. marca 2012 zamietol žalobu a vyslovil, že o trovách všetkých konaní rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17. januára 2015 po tom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4Obo/47/2012-691 z 29. októbra 2014 vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil.

2. Uznesením č. k. 5Cbs/7/2004-717 zo 16. septembra 2015 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 23.678,39,-Eur a žalovanému v 2. rade na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 972,89,-Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti napadnutého uznesenia.

3. V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že s poukazom na ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.) priznal právo na náhradu trov konania úspešnému žalovanému v 1. rade a v 2. rade. Právny zástupca žalovaného v 1. rade vyčíslil trovy konania v sume 313.441,80,-Eur a právny zástupca žalovaného v 2. rade v sume 133.979,84,-Eur. Obaja právni zástupcovia pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzali z určitej hodnoty sporu, ktorá predstavovala hodnotu predmetu darovacej zmluvy (sumu 261.456.000,-Sk, t. j. 8.678.749,25,-Eur) a základnú sadzbu tarifnej odmeny určili podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Súd prvej inštancie poukazujúc na skutočnosť, že predmetom konania vo veci samej je posúdenie platnosti či neplatnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy uviedol, že vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov vyhláška č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) v ustanovení § 13 ods. 7 pri stanovení výšky tarifnej odmeny vychádzala zo základnej sadzby tarifnej odmeny určenej z hodnoty veci tvoriacej predmet právneho úkonu. Podľa spoločenskej zmluvy žalovaného v 1. rade a znaleckých posudkov hodnota nehnuteľností predstavovala sumu 261.456.000,-Sk (8.678.749,25,-Eur), z toho základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v zmysle uvedeného ustanovenia je 535.562,-Sk (17.777,40,-Eur), ktorý stav platil až do 1. januára 2005, kedy nadobudla účinnosť vyhláška č. 655/2004 Z. z.. Tento právny predpis v ustanovení § 10 ods. 1 a ods. 2 základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby odvádza od tarifnej hodnoty, ktorou sa rozumie výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva. Keďže predmetom tohto konania peňažné plnenie a ani vec alebo právo nie je, preto musel súd vychádzať z ust. § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13 výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Súd prvej inštancie riadiac sa aj právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/18/2008 z 30. novembra 2009 vychádzal pri rozhodovaní o náhrade trov konania a pri určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný do 31. decembra 2004 (vyhláška č. 163/2002 Z. z.) z hodnoty predmetu darovacej zmluvy, t. j. 261.456.000,-Sk (8.678.749,25,-Eur), teda aplikoval ustanovenie § 13 ods. 7 tejto vyhlášky. Pri určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za úkony právnej služby vykonané od 1. januára 2005 mal za to, že ak ide v konaní o určenie neplatnosti darovacej zmluvy ide o neoceniteľný predmet konania (predmetom konania nie je peňažné plnenie, vec ani právo). Konštatoval, že tarifnú hodnotu predmetu sporu nie je možné určiť, a teda aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., čo znamená, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13 výpočtového základu. V roku 2005 predstavovala 1/13 výpočtového základu sumu 1.154,-Sk, v roku 2008 sumu 1.465,-Sk, v roku 2009 sumu 53,49,-Eur, v roku 2011 sumu 57,-Eur a v roku 2012 sumu 58,69,-Eur.

4. S poukazom na vyššie uvedené dôvody priznal súd prvej inštancie právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade odmenu do 31. decembra 2008 za úkony právnej služby v sume 543.707,50,-Sk, režijný paušál v sume 1.306,-Sk, náhradu cestovného v sume 14.098,05,-Sk a náhradu za stratu času v sume 11.876,-Sk, pričom odmena celkom predstavuje sumu 570.987,55,-Sk (18.953,31,-Eur) a odmenu od 1. januára 2009 za úkony právnej služby v sume 450,54,-Eur, režijný paušál v sume 58,56,-Eur, náhradu cestovného v sume 122,98,-Eur a náhradu za stratu času v sume 122,98,-Eur, pričom odmena celkom predstavuje sumu 778,68,-Eur. Spolu odmena advokáta žalovaného v 1. rade predstavuje sumu 23.678,39,-Eur spolu s 20% DPH (3.946,40,-Eur). Súd prvej inštancie nepriznal právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade odmenu za právny úkon odvolanie proti uzneseniu o predbežnom opatrení, pretože v odvolacom konaní bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené, odvolaniu žalovaného 1/ nebolo vyhovie, a preto ho súd považoval za neúčelný úkon právnej služby. Rovnako nepriznal právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade ani odmenu za účasť na pojednávaní dňa 2. októbra 2008 a k tomu prislúchajúce náhrady, pretože advokát na tomto pojednávaní prítomný nebol. Taktiež nepriznal náhradu uplatnených trov spočívajúcich v zaplatení súdnych poplatkov za podanie odvolania proti uzneseniu o predbežnom opatrení a za podanie návrhu na zrušenie predbežného opatrenia, pretože týmto nebolo vyhovie a súd prvej inštancie ich tak považoval za neúčelne vynaložené trovy.

5. Právnenému zástupcovi žalovaného v 2. rade priznal súd prvej inštancie odmenu za úkony právnej

služby v sume 319,93,-Eur, režijný paušál v sume 41,55,-Eur, náhradu cestovného v sume 86,-Eur a náhradu za stratu času v sume 525,41,-Eur, pričom odmena celkom predstavuje sumu 972,89,-Eur. Súd prvej inštancie nepriznal právnomu zástupcovi žalovaného v 2. rade ním uplatnenú odmenu za účasť na pojednávaniach dňa 9. decembra 2008 a 20. marca 2012 a k tomu prislúchajúce náhrady, pretože advokát na týchto pojednávaniach prítomný nebol.

6. V prejednávanej veci tak súd prvej inštancie priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov konania, pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 23.678,39,-Eur a žalovanému v 2. rade náhradu trov konania, pozostávajúcu taktiež z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 972,89,-Eur, ktoré má žalobca povinnosť zaplatiť advokátom žalovaných v 1. a 2. rade (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

7. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. a že konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Žalobca namietal, že napadnuté uznesenie je nedostatočne zdôvodnené, uvádzajú sa v ňom chybné stanoviská, ktoré viedli súd k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a zároveň k nesprávnemu procesnému postupu, a tak mali za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia. Žalobca nesúhlasil so skutkovým a právnym hodnotením súdu prvej inštancie. Uviedol, že v prípadoch, kde prichádza do úvahy rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p., súd môže celkom výnimočne, ak sú pre to dôvody hodné osobitného zreteľa náhradu trov účastníka konania úspešnému účastníkovi celkom, alebo sčasti nepriznať (§ 150 ods. 1 O. s. p.). Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie v predmetnej veci vôbec neskúmal splnenie podmienok pre aplikáciu ust. § 150 O. s. p. Dodal, že sa vôbec nevysporiadal s možnosťou aplikácie predmetného ustanovenia, pričom je zrejmé, že v predmetnej veci existuje viacero dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré mal súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o trovách konania zohľadniť. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadnil pomery žalobcu, ktorý ako neúspešný v konaní prišiel o majetok a ak by mal ešte znášať aj trovy konania žalovaných, bolo by to vo vzťahu k žalobcovi neprimerane tvrdé a nespravodlivé, pretože podľa jeho názoru, pri rozhodovaní o trovách konania má súd prihliadať aj na okolnosti, ktoré viedli žalobcu k súdnemu sporu. Žalobca podanými žalobami iba obhajoval a bránil svoje porušené práva spoločníka, pričom tieto okolnosti bližšie popísal v podanom odvolaní. Namietal, že všeobecné konštatovanie súdu prvej inštancie o úspechu žalovaných je pre rozhodnutie o náhrade trov konania nepostačujúce a nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Ďalej žalobca tvrdil, že žalovaný v 1. a v 2. rade nevyčísľili náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, čím si nesplnili zákonnú povinnosť a neuplatnili si zákonným spôsobom náhradu trov konania. Súd prvej inštancie mal podľa vyjadrenia žalobcu skúmať aj účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, ktorú však súd vôbec neskúmal. Žalobca mal za to, že postup súdu prvej inštancie, keď pri výpočte tarifnej odmeny za úkony právnej služby, ktoré boli vykonané od 1. januára 2005 vychádzal z 1/13 výpočtového základu a za úkony právnej služby vykonané do 31. decembra 2004 vychádzal z hodnoty predmetu konania, je nelogický a nepochopiteľný. Tento postup z uvedených dôvodov považoval za nesprávny a podľa jeho názoru mal v predmetnej veci pri určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za právny úkon vykonaný do 31. decembra 2004 z ust. § 13 ods. 6 vyhlášky č. 132/2002 Z. z. Uvedený záver podľa žalobcu potvrdzuje aj skutočnosť, že základ pre výpočet trov právneho zastúpenia sa určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci, ktorý záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.5Obo/29/2006 z 23. apríla 2008. Súd prvej inštancie mal preto pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za právny úkon vykonaný do 31. decembra 2004 z ust. § 13 ods. 6 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a nie z hodnoty nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom darovacej zmluvy. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznáva, eventuálne napadnuté uznesenie zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaný v 1. rade, ktorý ako aj vedľajší účastníci, považuje toto rozhodnutie za prekvapivé, nepredvídateľné a celkovo nezákonné. Poukázal na rovnaký postup vyčíslenia ako postupoval súd prvej inštancie pri rozhodovaní o

trovách protistrane v skoršom rozsudku č. k. 5Cbs/7/2004-425 z 24. marca 2009. Žalovaný v 1. rade nepredpokladal, že tentoraz súd prvej inštancie bude mať odlišný názor. Navyše nedal žalovanému v 1. rade možnosť sa k nemu vyjadriť. Ďalej uviedol, že začatie poskytovania právnej služby začalo v čase účinnosti vyhlášky č. 163/2002 Z. z., ktorá stanovila tarifnú hodnotu veci v tomto spore pre celé konanie, preto považoval postup súdu za ústavne nekonformný. Dodal, že nepriznanie náhrady trov za podanie odvolania proti predbežnému opatreniu z dôvodu nevyhovenia odvolaniu nemôžu byť neúčelne vynaložené trovy. Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Predmetné uznesenie napadol odvolaním aj žalovaný v 2. rade, ktorý ho považoval za nezákonné a nespravodlivé. Uviedol, že za cenu práva možno považovať hodnotu veci (predmetu daru), o ktorej vlastníctvo sa vedie spor (platnosť alebo neplatnosť darovacej zmluvy. Preto podľa názoru žalovaného v 2. rade pri žalobe o určenie neplatnosti darovacej zmluvy sa musí vychádzať z ust. 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Poukázal na skutočnosť, že takýmto spôsobom postupoval aj súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách žalobcu v rozsudku č. k. 5Cbs/7/2004-425 z 24. marca 2009. V napadnutom uznesení však súd prvej inštancie samovoľne zmenil názor bez odôvodnenia, čo je v rozpore s právom na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), účinného od 1. júla 2016 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred nadobudnutím jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 veta prvá C. s. p.). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.).

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (podľa § 470 ods. 4 C. s. p.) po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenými osobami - stranami sporu (§ 359 C. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379 a § 380 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

12. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým tento rozhodol o trovách konania, a to podľa zásady úspechu v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. , pričom náhradu trov konania priznal úspešnému žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade.

13. Na námietku žalobcu, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v tom smere, že sa nezaoberal možnosťou použitia ust. § 150 ods. 1 O. s. p. odvolací súd konštatuje, že aj rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 150 O. s. p. musí súd riadne a presvedčivo odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 727/2000 zo 17. mája 2001). Odvolací súd dodáva, že síce ide o odvolaciu námietku, žalobca však túto námietku skôr ako v podanom dovolaní vzniesť nemohol. Súd prvej inštancie bude musieť riadne a presvedčivo odôvodniť prečo v danej veci nevezhliadol možnosť použitia ust. § 150 os. 1 O. s. p., najmä vzhľadom na skutočnosť, že počas konania, v predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 5Cbs/7/2004 zo 6. októbra 2005 (na č. l. 193), dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania vzhliadol.

14. Ďalšia podstatná námietka žalobcu sa týkala neúčelnosti náhrady za úkon právnej služby priznaný právnenému zástupcovi žalovaného v 2. rade, a to za úkon odvolania zo dňa 22. mája 2009, ktoré malo byť rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/73/2009 z 15. decembra odmietnuté ako podané po zákonom stanovenej lehote. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že táto odvolacia námietka žalobcu je opodstatnená. Rozsudkom (č. l. 466 spisu), na ktorý žalobca vo svojom odvolaní poukázal, odvolací súd odvolanie žalovaného v 2. rade odmietol podľa ust. § 218 ods. 1 písm.

a/ O. s. p. ako oneskorene podané. Vzhľadom na uvedené nemožno mať za to, že predmetné odvolanie predstavuje účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatnením alebo bránením práva žalovaného v 2. rade.

15. Odvolací súd ďalej uvádza, že ostatné relevantné námietky žalobcu, ako aj žalovaných 1. a 2. rade sa týkali určenia hodnoty úkonov právnej služby, pretože počas konania platili postupne dve vyhlášky, ktoré upravovali odmenu a náhradu advokátom za poskytovanie právnych služieb, a to vyhláška č. 163/2002 Z. z. účinná od 1. apríla 2002 do 31. decembra 2004 a vyhláška č. 655/2004 Z. z. účinná od 1. januára 2005 až doteraz. Súd prvej inštancie pri určení odmeny za jeden úkon právnej služby pri úkonoch vykonaných za účinnosti vyhlášky č. 163/2002 Z. z. vychádzal z hodnoty predmetu sporu, z darovacej zmluvy, t. j. zo sumy 261.456.000,-Sk (8.678.749,25,-Eur) a aplikoval ust. § 13 ods. 7 predmetnej vyhlášky a pri určení odmeny za jeden úkon právnej služby pri úkonoch vykonaných za účinnosti vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vychádzal z neoceniteľného predmetu sporu (t. j., že predmetom konania nie je peňažné plnenie, vec alebo právo) a aplikoval ust. § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie mal aj pri určení odmeny za úkony vykonané v čase účinnosti vyhlášky č. 163/2002 Z. z. vychádzať z ust. § 13 ods. 6 tejto vyhlášky, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/29/2006 z 23. apríla 2008. Žalovaní v 1. a v 2. rade tvrdili, že súd prvej inštancie mal vychádzať aj pri určení odmeny za úkon právnej služby pri postupu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ako z oceniteľného plnenia, keďže odmena za úkon bola takto určená pri začatí poskytovania právnej služby a navyše takto postupoval vo svojom skoršom rozhodnutí, a to rozsudku sp. zn. 5Cbs/7/2004 z 24. marca 2009.

16. Odvolací súd vzhľadom na uvedené námietky konštatuje, že v zmysle ustálenej súdnej praxe, ako aj rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci (napr. II. ÚS/478/2014 z 18. marca 2015 alebo aj 3MObo/1/2011 z 2. januára 2012). V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v prejednávanej veci rozhodoval ako súd odvolací o odvolaní žalobcu, sp. zn. 5Obo/29/2006 z 23. apríla 2008 (č. l. 275 spisu). Rozhodol tak, že zmenil výrok o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok vo výške 599.999,-Sk tak, že žalobca je povinný zaplatiť súdny poplatok vo výške 2.000,-Sk. Z odôvodnenia vyplýva, že výška súdneho poplatku je určená položkou 2b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorej výška v čase začatia konania (11. októbra 2004) bola 3.000,-Sk a pretože žalobca už 1.000,-Sk zaplatil, zostáva mu doplatiť 2.000,-Sk. Na margo uvedeného odvolací súd uvádza, že zo Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinného do 31. augusta 2005 vyplýva, že podľa položky 2 písm. b/ z návrhu na začatie konania v obchodných veciach ak nemožno predmet konania oceniť peniazmi sa platí poplatok 3.000,-Sk, pričom zo spoločnej poznámky k položkám 1 a 2 vyplýva, že ak ide o určenie vlastníctva, poplatok sa vyrubí z ceny predmetu. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci odvolací súd uznesením (sp. zn. 5Obo/29/2008) vyslovil, že žalobca je povinný doplatiť súdny poplatok za podanú žalobu, ako v prípade neoceniteľného plnenia, teda aj v čase účinnosti vyhlášky č. 163/2002 Z. z. Uvedené rozhodnutie je právoplatné, a preto súd prvej inštancie bude musieť zdôvodniť prečo sa týmto rozhodnutím vydaným v prejednávanej veci neriadil. Taktiež bude musieť odôvodniť rozdielny postup pri určovaní odmeny v napadnutom rozhodnutí a vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, kde vychádzal z oceniteľného predmetu konania aj úkonoch vykonaných za účinnosti vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (rozsudok sp. zn. 5Cbs/7/2004 z 24. marca 2009 na č. l. 425).

17. Tvrdenie žalobcu, že žalovaní v 1. a v 2. rade si zákonným spôsobom neuplatnili a nevyčíslili náhradu trov konania nie je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie ich výzvou doručenou obom dňa 30. januára 2015 (č. l. 704 a 705 spisu) vyzval na ich vyčíslenie v lehote 5 dní. Obaja v súdom stanovenej lehote vyčíslenie trov konania zaslali súdu, žalovaný v 1. rade dňa 2. februára 2015 a žalovaný v 2. rade dňa 4. februára 2015. Taktiež odvolacia námietka žalovaného v 1. rade, že mu nebola priznaná náhrada trov konania za podanie odvolania proti predbežnému opatreniu z dôvodu, že odvolaniu nebolo vyhovené nie je dôvodná. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, keď preskúmal účelnosť vynaložených trov za podané odvolanie.

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné a vecne nesprávne, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

19. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách vyplývajúcich z odôvodnenia tohto rozhodnutia a jeho úlohou v novom rozhodnutí bude vysporiadať sa so všetkými vytknutými vadami, teda riadne a presvedčivo zdôvodniť prečo v predmetnej veci nepostupoval podľa ust. § 150 ods. 1 O. s. p. a z akého dôvodu sa neriadil rozhodnutím odvolacieho súdu (sp. zn. 5Obo/28/2009) vydaným v predmetnej veci. Súd prvej inštancie sa taktiež bude musieť zaoberať účelnosťou náhrady trov konania priznaných žalovanému v 2. rade za úkon právnej služby - odvolanie zo dňa 22. mája 2009.

20. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie (§ 419 C. s. p. a nasl.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je: a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

(§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).